

Грац

Цей плющ, цей мирт, цих чорних дроздів,
рододендрони в цвіту і троянди в скалах,
незгасаючу ватру своїх черепичних дахів
місто мені назавжди залишає, мов спалах
камери – відбиток миті, яку б зупинити хотів.

Цей захват, цей щем, неквапливий тан
над шпилями дикого птаха, альпійську крайку,
що опоясує міста граційний стан.
Джерела на площах, повільність райську,
близькість Італії, моря, бентежних Балкан.

Цю вежу, цю річку, палаци в підніжжі гори,
дзвони, що сотнями років вичерпують тишу з долини,
каву медову, оранжі гіркі і вогкі вечори
в мушлю серця Невидимий, наче перлини,
складає тобі у дорогу, якою підеш до пори.

2013

* * *

Ти не повинна боронитися
це застаріло
кажуть їй сусіди
ті кращі
до яких прагнула наблизитись
ти не повинна
стогнати
а тим більше
волати
спливаючи кров'ю
це несусвітній архаїзм
а до того ж неестетично
кажуть ті від яких
сподівалася на допомогу
просто
будь розумницею
мило посміхаючись
гарненько
дай розірвати себе на шматки
і забудь

ми б так зробили
на твоєму місці
чесно-пречесно

2014

* * *

Літо було холодне, вона носила закриті туфлі зі шнурівками на підборі низькому. На сході її країни вирувала війна, і вбиті виявлялися часто друзями друзів або знайомих. Літо було холодне. Жінка ростила сина. Любила дивитись на вежі міста з вікна квартири. Звичка жити згоїла рани усі й провини, життя набувало вартості. Їй минало сорок чотири. В такому віці вже вмієш любити недосконалість, перед бунтом частіше даєш перевагу покорі, і воду джерельну холодну не після вина, а замість п'єш з невідомою досі насолодою. (Крапля в морі набуває коштовності з тим, як висихає море, як хвиля не досягає звичних колись берегів, як вітрильників меншає, виринають коралові гори...) І літо – дарма що холодне – приймаєш як дар дарів.

2014

З циклу «Любовна ботаніка»

* * *

Джінджора
кажу я
і співаю
з твоїх уст
краплю гіркоти
Джінджора
лише вона
тамує біль
зарубцьовує рани
гоїть недуги
Твої очі сяють
й тріумфальна юність
проступає
у твоїй усмішці
Джінджора
панацея
любов

2014

* * *

Мушу
напружити зір
щоб з відстані
виокремити
з різноцвіття
улюблене світло
твоєї квітки
утратити Тебе
не боюся
бо запах твій
залишився зі мною
бо світло твоє
уже в мені

2014

* * *

Червоний
мов важка скарлатина
цвіт твій
відлітає за вітром
у відчайдушному танці
намагаюсь піймати
твої пелюстки
та ненароком
торкнувшись
стебла
відчуваю під пальцями
холодну
переможну
капсулу
маку

2014

* * *

Упізнаю
цей звук
так грає вітер
на порожнистих стеблах
коли цвіт
уже зірвано

не тужи
ти озима
цвітіння повернеться
й квітка
змусить пальці
торкатись її

2014

* * *

У місті
над зеленою водою
пізнього вересня
Господь
приніс мені квіти

нежданні соняхи
гарячі чорнобривці
й галузка розмарину
між ними

у місті
над зеленою водою
сідаю з ними у човен
чиє весло тримає
рука
Пана
понад Панами

2014

* * *

Чужинко
що у квітні
виявляєшся
такою
несхожою
на аборигенок

Спалах
твоєї квітки
здатен
осяяти
ціле життя
вмить
сказавши про нього
усе найсуттєвіше

Твій запах
розповість
про рай
більше
ніж найвишуканіші
епітети

дозволь
пригубити
твій келих
магноліє

2015

* * *

Прости за ніжність
недоречну
як сива волосина
під фатою
як берізка
що росте на даху
як сонячна алея
що веде в яр

тамую її
щосили
маскую
видаючи
за звичайну приязнь
ввічливість
вдячність

у надії
що ти все-таки
її впізнаєш

2015

* * *

Я бачила райську річку. В повних смарагду водах купався Адам, зумівши переконати Еву триматись осторонь змія, не куштувати плоду, послухатись Батька й просто забути непевне древо. І сад їх повнився радістю – вони уміли радіти й не знаючи смутку. Під зоряним покривалом черпаючи поглядом вічність, народжувались їх діти, оберталось на благо посаджене й те, що побудували. Я йшла райським берегом, повнячись спокоєм слова, у саду письма я гортала книгу життя щасливо. Моєї руки торкався Адам. Хотіла знати основи, і голосом Батька уста його до мене мовили: «Ево незалежно від того, що діється за дверима, віднови рівновагу, дихай повільно й глибоко. Хай ангел розбрату ні з чим пролітає мимо, не вполювавши ні серця, ні вуха твого, ні ока...»

2015

Ранкова молитва

я залишаюсь
у близькості річки
я обертаюсь
водою травною
тут прочинені двері у вічність
тут я керуюсь
тільки тобою

присутність твоя
врівноважує втрати
скарбів твоїх з лишком
до краю стане
у віри і міри
координатах
допоможи мені
втриматись
Пане.

2016

Епігенетика

постаті
тих
котрі йшли перед тобою
розмиті часом
про них
важко
сказати щось певне
але чим далі
відпливаєш від берега
тим більше
дізнаєшся
про них
залишаючись
наодинці
з дзеркалом...
виявляється
твої пальці
починають тремтіти
з найменшого приводу
бо руки
прадіда

занадто часто
тремтіли
стискаючи рушницю
у першій світовій
твоя клаустрофобія
народилася
задовго до тебе
в бункері
другої світової
а меланхолія
твоїх очей
бере початок
в очах прабабці
яка мала на неї
причин
більше ніж
достатньо

2016